

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **A. O.-M.**, zastoupena JUDr. Radkou Konečnou, advokátkou se sídlem Praha 1, Lazarská 1718/3, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské nám. 471/1, za účasti osob zúčastněných na řízení: A) **Adam Vision s.r.o.**, IČ: 26504201, se sídlem Vratislavova 21/1, Praha 1, zastoupen Mgr. Martinem Lachmannem, advokátem se sídlem Praha 2, Římská 12, B) **Spolek na ochranu Barrandova**, IČ: 26666367, se sídlem Praha 5, Filmařská 404/9, o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 22. 11. 2013, č.j.: MK 53808/2013 OLP,

t a k t o :

- I. Žaloba se o d m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení k rukám JUDr. Radky Konečné, advokátky.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Zástupkyně JUDr. Radka Konečná se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělila soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr kultury zamítl její rozklad jako nepřípustný a potvrdil rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 7. 12. 2012, č.j.: MK 76621/2012 OLP, kterým bylo podle ust. § 149 odst. 5 ve spojení s § 98 a § 95 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), změněno závazné stanovisko Ministerstva kultury ze dne 14. 2. 2012, č.j. MK 9282/2012 OPP, sp.zn. MK-S 14190/2011 OPP tak, že jeho výroková část počínaje druhým odstavcem zní nově takto: „*Ministerstvo*

kultury v tomto řízení v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu potvrzuje závazné stanovisko MHMP č.j. S-MHMP 594220A/2010 ze dne 27. 10. 2010“.

Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož jí byla hrubě zkrácena na svých právech. Zdůraznila, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala v souladu s poučením rozklad, jenž byl nesprávně ze strany žalovaného zamítnut.

Žalobkyně navrhla soudu, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky. S poukazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č.j. 2 As 75/2009 – 113 zdůraznil, že ve správním soudnictví jsou z přezkumu vyloučena závazná stanoviska a na ně navazující rozhodnutí, kterými jsou tato potvrzena či změněna.

Žalovaný navrhl soudu, by žalobu jako nepřipustnou odmítl.

Osoba zúčastněná na řízení A) se ve svém vyjádření k žalobě zcela ztotožnila s právním posouzením věci žalovaným.

Předtím, než soud přistoupí k posouzení žaloby z věcného hlediska, musí zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení a zda jde o žalobu přípustnou. Při těchto úvahách soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Žalobou proti rozhodnutí správního orgánu se lze ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. domáhat přezkoumání úkonů správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují subjektivní veřejná práva a povinnosti. Pro tyto úkony zavádí s. ř. s. v uvedeném ustanovení legislativní zkratku rozhodnutí. Zároveň jsou dle § 70 s. ř. s. vyloučeny ze soudního přezkumu ty úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími, tzn. ty

úkony, který nejsou způsobilé přivodit následky předpokládané v ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Žaloba proti takovému úkonu je pak podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná.

Soud tedy nejprve posuzoval, zda žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo podle § 149 odst. 5 správního řádu změněno závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu, je rozhodnutím, jímž se mění, zakládají, ruší či závazně určují práva a povinnosti žalobkyně podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nebo jde-li o úkon správního orgánu, který tyto definiční znaky nespĺňuje a na který proto dopadá vyluka dle § 70 s. ř. s.

Při těchto úvahách soud vyšel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č.j.: 2 As 75/2009 - 113, jehož právní věta zní: *„Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“*. V bodě [43] odůvodnění rozhodnutí rozšířený senát k prvnímu definičnímu znaku správních rozhodnutí ve vztahu k závazným stanoviskům vydaným dle § 149 správního řádu uvedl: *„S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nemají objektivně vymezený samostatný předmět řízení. Jedná se o podkladové úkony, které se vždy vydávají v rámci jiného "hlavního" řízení.“* Dále rozšířený senát v bodě [46] odůvodnění k naplnění druhého definičního znaku správních rozhodnutí konstatoval: *„V případě závazných stanovisek vydaných dle § 149 správního řádu z roku 2004 je však objektivně vymezený předmět řízení, v rámci kterého se tato stanoviska vydávají, výrazně širší. Toto vyplývá i z toho, že pro vydání konečného rozhodnutí je obvykle zapotřebí větší počet závazných stanovisek a až jejich souhrn tvoří východisko pro rozhodování správního orgánu. V takto vymezeném předmětu řízení není závazné stanovisko s to založit práva nebo povinnosti, ta založí orgán veřejné správy až rozhodnutím konečným.“*

Soudu je známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2014, č.j. 4 As 42/2014 - 69, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k odlišnému právnímu názoru ohledně závazných právních stanovisek dle § 149 správního řádu. Tento právní názor však byl následně odmítnut Ústavním soudem v nález ze dne 14. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 2866/15. Soud rovněž poukazuje na rozhodnutí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č.j. 6 As 277/2016 - 40, v němž Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatoval, že se jednalo o ojedinělé vybočení z ustálené soudní praxe.

Ve světle výše uvedené judikatury, zejména rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že v projednávaném případě je žalobou napadené rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno závazné stanovisko, vyloučeno ze soudního přezkumu. Je tomu tak proto, že závazné stanovisko bylo toliko jedním z podkladů pro vydání konečného rozhodnutí stavebním úřadem. Osoba zúčastněná na řízení A) v dané věci hodlala provést demolici vily a poté postavit novostavbu bytového domu. Nezbytným předpokladem pro uskutečnění demolice a novostavby bylo mimo jiné i kladné závazné stanovisko vydané podle § 14 zákona o památkové péči. Závazné stanovisko tak samo o sobě nebylo způsobilé založit práva nebo povinnosti osobě zúčastněné na řízení A). Přičemž žalobou napadené rozhodnutí, jímž bylo závazné stanovisko přezkoumáváno, rovněž není ve správním soudnictví samostatně

přezkoumatelným rozhodnutím. V této souvislosti soud poukazuje opět na rozhodnutí Nejvyšší správní soud ze dne 16. 5. 2017, č.j. 6 As 277/2016 – 40, v němž Nejvyšší správní soud jednoznačně uvedl: „*Ve vztahu k soudní přezkoumatelnosti závazného stanoviska, resp. rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, které takové závazné stanovisko ruší, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014 – 127, v němž ke zcela totožné právní otázce uvedl, že „rozhodnutí, kterým bylo zrušeno závazné stanovisko, je třeba považovat též za závazné stanovisko a nikoli rozhodnutí. Tento úkon správním řádem formálně nazvaný rozhodnutí je proto stejně jako jemu předcházející závazné stanovisko přezkoumatelné v soudním řízení správním postupem dle § 75 odst. 2 s. ř. s., tedy jako závazný podklad konečného přezkoumávaného rozhodnutí.“*

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejsou rozhodnutími ve smyslu výše citovaného § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť nejsou úkonem správního orgánu, jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti žalobkyně, a vzhledem k této skutečnosti jsou z přezkoumání soudem ve správním soudnictví vyloučena.

Tedy žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. a § 68 písm. e) s. ř. s. vyloučeno, proto soud v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tímto usnesením žalobu jako nepřipustnou odmítl.

O nákladech řízení ve výroku pod bodem II. usnesení soud rozhodl dle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

O vrácení soudního poplatku ve výroku pod bodem III. usnesení soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění rozhodném, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

Výrokem pod bodem IV. usnesení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, jelikož v dané věci jim nebyla soudem uložena žádná povinnost.

Výrokem pod bodem V. usnesení soud toliko uložil právní zástupkyni žalobkyně povinnost poskytnout soudu součinnost při vrácení žalobkyní uhrazeného soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.